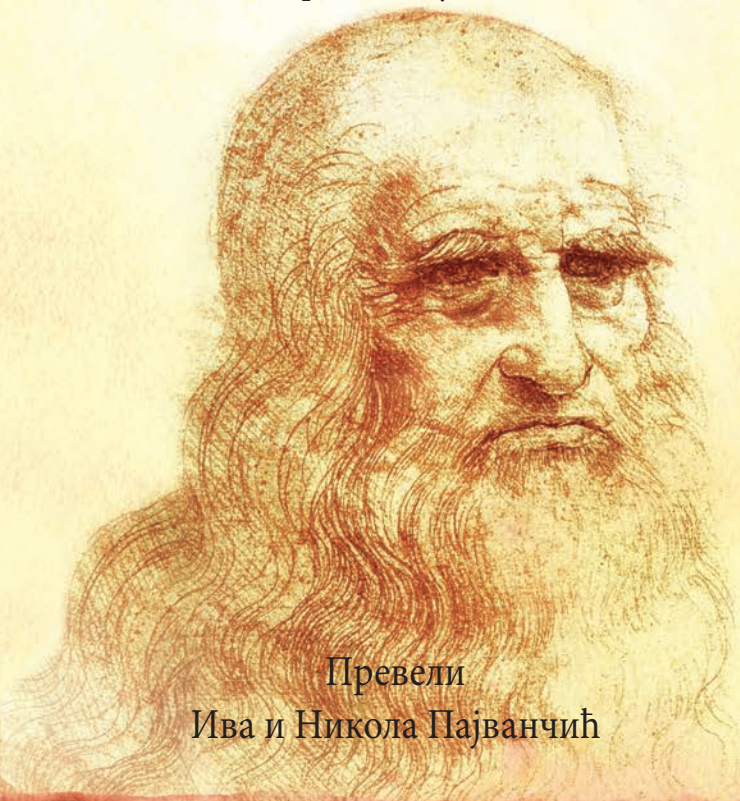

Леонардо да Винчи

Карен Бол и Рози Дикинс
Илустровала Криста Унзнер
Саветник за историју уметности:
др Ерика Лангмуир
Језички саветник: Алисон Кели,
Универзитет Роухемптон

Превели
Ива и Никола Пајванчић

Наслов оригинала

Karen Ball, Rosie Dickins
Leonardo da Vinci

Copyright © 2007 Usborne Publishing Ltd.

The name Usborne and the devices are
Trade Marks of Usborne Publishing Ltd.

Copyright © 2013 за српско издање, ЛАГУНА

мала лагуна

Садржај

Прво поглавље	<i>Живої на селу</i>	7
Друго поглавље	<i>Оглазак у Фиренцу</i>	15
Треће поглавље	<i>Слава у Милану</i>	31
Четврто поглавље	<i>Геније се сели</i>	43
Пето поглавље	<i>Оїкриће анаїомије</i>	56

Ова мапа приказује главна места у којима је живео и радио Леонардо да Винчи. У његово доба Италија је била издељена на многе државице, а Француска је била мања него данас.

Прво поглавље

Живої на селу

1452–1469.

Винчи, Италија

„Леонардо! Где си?“

Човек је стајао на врху камените стазе која је кроз сеоске винограде водила до вијугаве реке Арно. Руком је заштитио очи од сунца на заласку, па је поново позвао дечака.

„Ево ме!“ Наочит момак с дугачком, коврцавом косом изашао је из трске поред реке. То је био Леонардо, а човек је био његов стриц Франческо – мада су више деловали као отац и син.

Леонардови родитељи нису били у браку и његово рођење је била случајност. Ипак, његовом оцу Пјеру било је драго што има сина па је повео дете да живи с њим и Франческом у њиховом дому у селу Винчи. Пјеро је, међутим, ретко био код куће. Био је адвокат с много посла у Фиренци, на читав дан јахања одатле.

Зато се о Леонарду старао Франческо. Он је научио момка да воли природу и све њене биљке и животиње, и покушавао је да одговори на његова безбројна питања...

Леонардо је притрчао стрицу. Ноге су му биле кроз мокре.

„Видим да си се поново глумирао у реци“, насмејао се Франческо.

„Није то глумирање“, одговорио је Леонардо увређено. „Него важно научно истраживање!“

„Добро, онда ми реци шта си то данас истраживао“, рекао је Франческо благо.

„Вирове и речне струје“, одговорио је Леонардо. „Начин на који се вода креће. Врло

је занимљиво! Дало ми је идеју за воденицу. А цртао сам и неке водене биљке.“

Леонардо је пружио свеску препуну белешки и скица воде како тече и биљака како цветају. Белешке су биле углавном исписане наопачке, као у огледалу. Пошто је био леворук, открио је да му је лакше да слова исписује унатрашке.

Док се сунце спуштало, Леонардо и Франческо кренули су назад ка својој кући у Римској улици, ушушканој у сенци планине Албано. Леонардо, који је вечито смишљао неке мелодије, певао је док су ходали. Изненада је застао и извадио креду. Угледао је птицу која се лако винула у небо ношена планинским поветарцем.

„Види како лети!“, ускликнуо је, вешто додајући још један цртеж у бележницу.

Када су стигли кући, Леонардо се сагнуо да прође кроз ниска врата, док је Франческо застао да осмотри башту. Леонардо се изненадио када је унутра затекао оца, који је прелиставао гомилу некаквих правничких списа. Леонардо га је учтиво поздравио, питајући се зашто је овај дошао из града.

Село Винчи у коме је
Леонардо одрастао.

